

KELLŐS ÉVA

Korlát és áhítat

Erkély korlátján táncolok, újabb esélyt keresve,
talpam alatt csúszik a vas, kifakult naplemente.
Eltoltalak magamtól, s most nem látok mást, csak országutat,
szemem a mélységen túli világból kapaszkodók után kutat.
Töredékét a szerelemnek egészé nem tudom összegyúrni,
jobb lenne talán a fénybe nézve veled együtt vakulni.
Esték és hajnalok, déli harangok viszik szavát az áhítatnak,
szelíd virágain a múltnak röhögő bakancsok taposnak.
Erkély korlátján táncolok, szappanbuborékot fújva,
talpam alatt csúszik a vas, hanyatt esem a múltba.

Mestermunka

Egyszerű szabó volt a nagyapám, öltönyén nem volt paszomány,
a varrógépe fölé görnyedve a kattogásba beleveszett az este.
Ott ültem nála néhanap, s láttam, a szövet hogy hasad,
a cérna hogy szó színes álmokat lyukas nadrágok hajtókáira,
gyűszűjén énekelt a tű, koppanó ima,
szegényember fohásza, aki szebbnek akarja látni feshő korát,
és szövetbe szövö a néma tiltakozást.
Krétával kusza vonalakat, ha rajzolt,
megjelent rajta a csillagos égbolt,
megannyi bájos gomb-gyerek neveltette a férceket,
láttam, az olló játékos csattogással
veszik össze a nyikorgó zipzárral,
majd békét teremt nagyapám két keze:
éles szerszámnak fiókban a helye,
aztán egy átdolgozott szilveszter estén a fájdalom átfutott a testén,
s a gombostűt szájában tartva
átvarrta magát a láthatatlan partra.

Az elfelejtett dal

(A második kivándorlás: 1911-1913 emlékére)

Egy elfelejtett dal dalolt a zongorán,
egy elfelejtett hajót vitt az óceán,
a messzi távolban nem várta senki sem,
visszavárni több mint reménytelen.

Egy elfelejtett országot sodort a végtelen,
egy elfelejtett nép és történelem,
az Újvilágban nem volt, csak menekült,
cipőt pucolt, vagy cselédnek került.

Egy elfelejtett ember áll a Brooklyn-hídon,
egy elfelejtett öleléssel átlép a kínon,
s a víz sodorja a parttól messzire,
és emlékeit kitörli a szíve.

Egy elfelejtett zongora árván maradt,
egy elfelejtett dallam benn ragadt,
de a kismizett majd egyszer hazatér,
és a hontalanság végre véget ér.

Az elfelejtett dalban új életre kel,
és megy az utcán ő, és mások ezrivel,
s az elfelejtett nép megrázza magát,
s magával viszi a zongorát.

Majd zengenek a szebbnél szebb dalok,
az újraéledt nép porából felragyog,
és az óceánhoz, hogyha odamegy,
kalappal köszön a túlparti többinek.

A többinek, aki már nem énekel,
aki ködöt eszik, és párát lehel,
s akiből épült a nagy óceán,
a Brooklyn-híd és New York is talán.

Az újraéledt nép a felhőkre tekint,
és búcsúként zászlójával odaint,
a sok elfelejtett ember ott dalol,
hangjuk nincs, de mind összekarol.

És éneklük ők a zongorán hagyott,
elfelejtett, s réges-rég megkopott,
messzi távolba bocsátó búcsúdalt,
és némán ülik a diadalt.

Mert csak az halhat meg, aki él,
a halott, az már semmit nem remél,
és ha mégis jó a feltámadás,
újra ízlelheti majd az Óhazát.

A szőlőfürtöt és a dombokat,
csendben ülhet alkonyat alatt,
s szemébe majd a délibáb vakít,
és megtalálja azt a valakit,

s egy elfelejtett dal dalol a zongorán,
de őket nem ringatja többet óceán,
szelíden egymás lelkébe omlanak,
ködemberként, illatos hársfák alatt.

Éjszaka a kórházban

Fehér csendben üldögél a holnap,
hullik a vakolat, hályogok fakulnak,
egy seb valahol lassan felszakad,
az óra két napja éjfél mutat.